

Autor: Radim Lhoták

*Byli mocní vládci a lidé téměř nevěděli, že jsou.
Byli menší vládci a lidé je ctíli a milovali.
Ještě menších vládců se lidé báli,
a ty docela maličké neměli rádi.*

Lao-C'

Kdo má dobře vládnout, musí si být vědom své moci. Proto v minulosti byla udělována moc posvěcením. Duchovními či vyššími silami vyvolený vládce o svoji moc nebojuje ani o ní nedebatuje s lidmi, jimž má vládnout. Dobrý vládce získává osvědčení své moci časem. Čas dobré vlády mu dává sílu a jistotu, že nebude své moci násilím zbaven, tak v jeho žilách zraje vznešenost. Vládnout přísluší urozenému stavu člověka, jemuž moc přestala být cílem i prostředkem k dosažení bohatství, úcty druhých i sama k sobě. Spravedlivě vládnoucí muž má aristokratický cit pro míru v přikazování i v naslouchání. Mocný vládce nikdy nevzešel z nabytého bohatství, z plebejské vrstvy zbohatlíků, ale právě naopak. Jeho bohatství bylo plodem mocné vlády. Teprve z moci ušlechtilých pramení odpovědnost a řád, který přináší lidem pokoj a štěstí. Takový řád může vycházet z patricijské nadřazenosti, ze šlechtického nadhledu, nikdy z plebejské horlivosti a touhy po moci.

Friedrich Nietzsche napsal ve svém aforismu *Budoucnost šlechty* toto: *Gesta urozeného světa vyjadřují, že v jeho údech se ustavičně odbývá půvabná hra vědomí moci. Člověk šlechtického mravu, muž či žena, se tedy nesvalí jakoby zcela vyčerpán do křesla, ubrání se tam, kde si každý dovolí trochu pohodlí, např. na železnici, a neopře se zády, nezdá se unaven, ..., na vyzývacou řeč odpovídá zdrženlivě a s jasným vědomím, ne zděšeně, zdrceně, zahanbeně, bez dechu, po způsobu plebejce. Stejně jako umí zachovat zdání trvale přítomné fyzické síly, přeje si trvalou radostností a závazností zachovat i v trapných situacích dojem, že jeho duše a jeho duch dokážou čelit nebezpečím a překvapením.... Tak dýchá vznešená kultura mocí, a i když ve svých mravech vyžaduje velmi často jenom zdání pocitu moci, přece díky dojmu, který tato hra budí u nevznešených, a díky působení tohoto dojmu, ustavičně roste skutečný pocit převahy. - Toto nepopiratelné štěstí vznešené kultury, které se buduje na pocitu převahy, začíná teď vystupovat na ještě vyšší stupeň, protože od nyníška, díky všem svobodným duchům, je všem urozeným a šlechticky vychovaným dovoleno vstoupit do řádu poznání a přijmout tam duchovní svěcení, neplatí už jejich zatracování, naučí-li se*

vyšším rytířským službám než dosud a vzhlednou-li k ideálu vítězné moudrosti, jaký si nesměl ještě žádný věk vytyčit s tak dobrým svědomím jako věk, který se právě chystá přijít. Nakonec: čím se má dále zabývat šlechta, když je den ode dne zřejmější, že je neslušné zabývat se politikou? —

S moudrými verši starověkého mudrce a s prozíravými slovy největšího filosofa moderní doby za zády je nanejvýš zapotřebí se zamyslet, kdo nám dnes vládne, co je to za moc nad námi, která nám káže demokracii jako nejlepší způsob vlády, jakého se lidstvo mohlo dočkat? Při pohledu na současné představitele moci je naprosto průkazné, že tyto politické figurky dosazené z lůna parlamentní demokracie žádnou moc nemají. Lépe řečeno, disponují sice mocenskými nástroji, ale vědomí moci jim chybí. Proto se tak hašteří, proto spolu bojují o každé lejno volebních preferencí, proto zpytují nálady davu volebními průzkumy a snaží se ho udržovat v nevědomosti, oni nevládnou, nýbrž drží se svých postů jako úředníci židlí. Zde se prokazuje jejich bezbřehá nekompetentnost, ztráta veškeré legitimacy, jejich plebejská podřadnost a duchovní nouze bez nároku na propůjčené odznaky vládců.

Ve vládě moderního státu a v jeho parlamentech to vypadá jako v novodobé rodině. Kohouti a slepice soupeří v jednom rynku rovnostářského dobývání významu jedince i slova. Tahanice o to, kdo bude dnes vařit a kdo vynese smetí. Ani pomyšlení na vlastní smysl jejich vládnutí, komu vládnou a kam to se svojí vládou chtějí vlastně dotáhnout. Tak jako rovnoprávný spolek muže a ženy postrádá hlavu rodiny, tak moderní liberální stát postrádá suverénní moc, která by dala svému lidu spravedlivý řád v nerovnosti, postrádá odpovědné vládce, jimž by ležel na srdci osud národa, jeho budoucnost a směřování. Nedivme se, že se tak ohánějí demokracií a neviditelnou rukou trhu. Podle demokratické ústavy je přece veškerá moc v rukou lidu. Podle moderních ekonomických teorií je liberální trh sám od sebe vševědoucí.

Jakápak tedy odpovědnost za vládnutí? K čemu ideje a k harmonii vedoucí vnímavost politična? Komu mají naslouchat? Změti názorů zindividualizovaných a odcizených jedinců bez paměti, bez kultury, bez špetky porozumění tradicím a potřebám vzájemnosti? Jediné, čemu se ve své bezmoci naučili, je přehazovat vidlemi cizí peníze z jednoho účtu na druhý a potlačovat v zárodku každý záchvěv skutečné vůle k moci, jímž by si svědomí člověka, občanského sdružení či národní pospolitosti chtělo vydobýt svoje přirozená práva a místo na slunci. Jediné, co je může ohrozit, je duchovní zrání, spolčování ve jménu nezávislosti, soběstačnosti, ideové jednoty, národní identity a etnických preferencí, děsí je vůle ke skutečné svobodě člověka volající po vlastnictví půdy a země, po organickém soužití pod vedením starostlivých vládců bez lidského ponížení a otročení cizímu kapitálu.

Politik v parlamentu liberálního státu je vládce bez moci, nepatří ani k oněm nejmenším vládcům, které nemají lidé rádi. Lidé dnešními politiky pohrdají a cítí k nim odpor. Skutečná moc je skrytá, anonymní, zahalená márnivým třpytem peněz. Politik je loutka v rukách finančních kruhů, oligarchů bez portfeje, kapitálových magnátů, kteří sní o světovládě a vytvoření vlastní nadřazené rasy po vzoru pouštních sultánů. Tito politici nemají vlastnosti ani schopnosti aristokratů, jsou ustrašenými plebejci, pouze udržují profánní stav věcí s nastroženými ušima, odkud na ně číhá nebezpečí, co si mohou dovolit říci a co ne, zpoceně a bez dechu napadají každý výrok, jímž by mohly být obviněni ze svévole, – tak bez myšlenky

a vůle skutečně vládnout plní instrukce svých bohatých našeptávačů či výše postavených vzorů. Jedinou starostí, a zároveň noční můrou, je jim myšlenka na změnu, na aktivní odpor vzešlý z lůna lidu, na organizace sdružující významné skupiny lidí se společnou ideou a vůlí k moci. Vědomí moci druhých, to politika nejvíce zneklidňuje. Politická korektnost je mu bezduchým zátiším i ochranou. V duchu politické korektnosti je politik mechanickým správcem státního okrsku, žádné ideje se od něho neočekávají ani nepožadují. A proč taky? Duch současné politické korektnosti nesnese převahu nové ideologie, nic nesmí být vpravdě politické, nic nesmí mít myšlenku revoluční obrody, každý významný posun k novým hodnotám a ke změně mocenských poměrů musí být demonizován jako nepřítel demokracie a svobody.

Od dob římských císařů měla moc v Evropě apollinský rozměr božského poslání a rozvoje kultury. To nelze srovnávat s muslimským světem, kde moc přináší právo vlády nad životem a smrtí. Je těžké dnes pochopit, nakolik se zušlechťující úloha moci v západní kultuře vytratila z mysli lidí, jak mohla propadnout bezduché vládě vědotechniky a chamtivé plutokracie. Není důležité, jaké formy tato úloha moci nabude, zda suverénním a odpovědným vládcem bude monarcha, prezident, císař nebo republikánský vůdce.

Řečeno slovy Guillauma Faye: *Suverenita, stejně jako funkce jí vykonávající, nemůže prostě pocházet z demokratického řízení: aby mohla zajistit kontinuitu národa, musí mít v sobě cosi posvátného. Suverénní funkce přejímá monopol politična ve funkci „velké politiky“. Obci a hospodářství přitom ukládá obecný rámec jednání, vodítko, aniž by je šikanovala nebo jim upírala odpovědnost. Státní moc, která vykonává suverenitu, musí nést odpovědnost za společenské uspořádání a občanskou disciplínu, individuální i skupinové svobody tím zůstávají zachovány. Bez právního řádu, který odpovídá zákonům života neexistují žádné svobody. Proto neexistují svobody bez autority. Svoboda se dnes rovná tomu, co se dříve nazývalo otroctvím, protože je zaměňována s principem chťení, který vede k zotročení.*

Nejtěžší krizí západní civilizace je její krize moci. Od ní se odvíjí krize hodnot. Teprve na posledním stupni významu je krize ekonomická. Ubohý národ bez šlechty, nemá mu kdo vládnout. Nahoře ani dole. Ubohý lid, jemuž feministické egalitářství živé z liberální bezmoci sebralo otce. Co platí pro stát, platí i pro rodinu. Dobrý a laskavý otec rodiny si musí být vědom své moci. A jeho žena? Nejlepší odpovědí je opět citát čínského mudrce z knihy Taoismu:

Ženský element vítězí nad mužským svým klidem, který mu dává poloha dole.

Lao-C'